

I

SKAUTOSTWO

POD WZGLĘDEM

WYCHOWAWCZYM I NARODOWYM

II

KOMITET SKAUTOWY

W ZAKOPANEM

ZAKOPIE, CZERWIEC 1914.

NAKŁADEM KOMITETU SKAUTOWEGO W ZAKOPANEM.

CENA 20 HAL.

CM KEK

317561

Wpisano do Księgi Akcesji

Akc. D1 nr 80 /2012/ CM

DRUK W. L. ANCZYCA I SP. W KRAKOWIE.

Kolekcja Emila Kornasia

Trzy są cele ruchu skautowego: —

1 — wyrabianie indywidualnych charakterów u młodzieży;

2 — służenie innym;

3 — uczenie rzemioł i sprawności skautowych.

Pierwszy cel — wyrobienie charakteru — osiągamy w skautostwie przez systematyczne przyzwyczajanie do mówienia prawdy, do karność, punktualności, obowiązkowości i t. d. — Prawo skautowe tak mówi o skaucie: —

1) Na słowie skauta można polegać, jak na Zawiszy.

2) Skaut służy wiernie Ojczyźnie.

3) Skaut ma obowiązek być pożytecznym i pomagać innym.

4) Skaut jest przyjacielem wszystkich, a bratem każdego skauta.

5) Skaut jest rycerski.

6) Skaut jest przyjacielem przyrody.

7) Skaut jest posłuszny rozkazom swoich rodziców, patrolowego i skautmistrza.

8) Skaut uśmiecha się i pogwizduje w każdym trudnym położeniu.

9) Skaut jest oszczędny.

10) Skaut nie pali tytoniu, nie pije napojów alkoholowych i jest czysty w myśli, w mowie i w uczynkach.

Prawo to obowiązuje również oficerów skautowych, których przykład jest walnym środkiem w wyrobieniu charakteru u skautów. Jak życie wykazało, pod wpływem Prawa Skautowego naogół już w ciągu roku zmienia się ogromnie stosunek skautów do szkoły a nawet do rodziców. I tu i tam stają się oni karniejsi, pracowitsi, więcej obowiązkowi, lepsi pod każdym względem. Poprawa pod względem zachowania i uczenia się uczniów od czasu powstania u nas skautostwa (r. 1911) była powodem, że Rada Szkolna Krajowa tego zaboru wobec ruchu zajęła bardzo przychylnie stanowisko.

Ćwiczenia skautowe w spostrzegawczości, harce na wolnym powietrzu i karność wojskowa, rozumnie stosowane obozowanie i życie wśród przyrody stanowią uzupełnienie jednostronnego wychowania umysłowego i często niezdrowego rozwoju w domach i na ulicach miast. W ten sposób przez udział w skautostwie u młodzieży rozwija się równocześnie strona duchowa (moralna), umysłowa i cielesna (fizyczna), a ten wszechstronny rozwój całego człowieka pozwala na wyrobienie się prawdziwie męskiego charakteru.

Drugi cel ruchu skautowego — służenie innym — osiągamy przez zwyczaj wyświadczania »przyjacielskiej usługi«¹⁾ conajmniej jednej każdego dnia, do

¹⁾ »Przyjacielską usługą« jest np. pomożenie koledze w lekcji, nauczycielowi w porządkowaniu zbiorów, usłużenie matce, pozбиeranie szkła na drodze (którym mógłby się ktoś skaleczyć) albo zebranie i zakopanie śmieci na szczycie tatrzańskim i t. p. Jeśli skautowi pewnego dnia trudno znaleźć sposobność do przyjacielskiej usługi, powinien zapytać się matki, patrolowego czy skautmistrza, czy może im czym usłużyć. Przyjacielska usługa musi być wykonana nie na czyj rozkaz, lecz z własnej woli. Nie wolno też za nią skautowi przyjąć żadnej nagrody. — Dla tym lepszego kontrolowania tego obowiązku skaut musi codzień rano

czego każdy chłopiec czy dziewczę od chwili zaciągnięcia się do patrolu jest obowiązany. Temu celowi służy też uczenie skautów ratownictwa, pielęgnowania chorych, strażactwa i t. d., oraz przedewszystkim nasza interpretacja służby Ojczyźnie. — Skaut stara się zrozumieć, czego Ojczyzna od niego wymaga i tak jej służyć, jak to mu nakazuje sumienie. Jeśli pozna doniosłość popierania polskiego handlu i przemysłu, nie wolno mu być obojętnym na tę sprawę itd. Służba Ojczyźnie wymaga też od niego sumiennego wykonywania obowiązków stanu.

Trzeci cel skautostwa — uczenie rzemioł — ma znaczenie zarówno dla rozwoju charakteru ¹⁾, dla narodowego przemysłu, jak i dla przygotowania życiowego większości skautów. W ruchu skautowym wprowadzono dotąd 52 »sprawności« skautowych, które wkraczają w zakres każdego prawie rękodziela. Co skauci w tym zakresie zrobić potrafią, pokazała ku zdumieniu sfer wychowawczych wystawa pracy skautów w roku 1913 w Birminghamie ²⁾. Każdy skaut musi co roku nauczyć się conajmniej jednej »sprawności«, więc służby ambulansowej, stolarstwa, pionierki, strzelania, rysowania map i t. p. W tym celu organizacje skautowe zakładają coś w rodzaju »warsztatów studenckich«, gdzie skauci uczęszczają raz na tydzień, ażeby słuchać kursu służby ambulansowej albo innej sprawności.

robić supełek w chuście skautowej lub też przeciągnąć sznurek od guzika bluzki do kieszeni na piersiach; supełek ten wolno mu rozwiązać lub sznurek schować dopiero po wyświadczeniu usługi.

¹⁾ Praca umysłowa musi trwać lata całe, nim będzie można poznać jej owoce; praca ręczna odrazu wyniki pozwala ocenić, a to budzi pewność siebie i dążność do doskonalenia się.

²⁾ Obszerne o tym sprawozdanie w mojej książce »Jak Skauci Pracują« (Kraków, G. Gebethner i Ska, 1014).

Skautostwo jest świetnym systemem wychowawczym, który wywoła rewolucyjną przemianę nie tylko w szkolnictwie ale i w uczuciach i usposobieniu dorastającego pokolenia każdego narodu, który będzie umiał go u siebie przeprowadzić. Twórca skautostwa, Robert Baden-Powell, jest dziś największym gienjuszem wychowawczym, który swoim systemem najlepiej wniknął w psychologję młodzieży.

W macierzystym kraju skautostwa, w Anglii, organizacja skautowa obejmuje około 200.000 chłopców (nie licząc dziewcząt); na całym świecie jest przeszło 600.000 skautów; u nas jest ich około 6.000, lecz mimo popularności nazwy w społeczeństwie, nie można powiedzieć, ażeby skauci nasi naogół dorównywali cudzoziemskim. A jednak skautów do odbudowania Polski potrzeba więcej, niż dla utrzymania potęgi Anglii! Dziś jeszcze możemy powtórzyć za Stan. Szczepanowskim słowa, które on wyrzekł w r. 1897: —

»Nigdzie na całym świecie przepaść pomiędzy idea, zamiarem, a urzeczywistnieniem nie jest tak wielką, jak w Polsce. Stąd bolesne rozdarcie tej chwili, rozpacz u jednych, omdlenie u drugich, u wszystkich przygniecenie pod brzemieniem obowiązków ponad siły ludzkie... Dziś wiemy, że wprzód musi nastąpić przeobrażenie społeczne, urobienie nowego, niezrealizowanego dotąd jeszcze typu ludzi dzielnych i bohaterskich, zanim dla Ojczyzny lepsza dola zaświta.«

Jak cudowny odzew na to wołanie niezrozumianego przez naród bohatera zjawia się przed nami skautostwo, które wskazuje sposoby wychowania owego nowego pokolenia »ludzi dzielnych i bohaterskich«.

Sprawa skautostwa spoczywa jednak nie w rękach młodzieży, ale ludzi starszych. Rozwiązalibyśmy ją zwycięsko, gdyby do szeregu pracowników stanęło

10.000 osób dojrzałych — oficerów skautowych. Dziś ich mamy zaledwie 400 — i dlatego akcji ani rozszerzyć, ani pogłębić, ani wszędzie należycie kontrolować nie można.

Ażeby przynajmniej na miejscu pracę skautową na należytych poziomach postawić, zorganizowaliśmy Komitet Skautowy i właśnie przychodzimy z odezwą do obywateli, ażeby nam w naszej pracy pomogli. Dla każdego chętnego, bez względu na wiek, płeć czy zajęcie, znajdziemy pracę, tak jak się ją znajduje w T. S. L.; może nią być praca oficera skautowego, instruktora, któryby uczył skautów jak szyć paski, albo pracownika w biurze Komitetu.

Potrzeba nam też bardzo pieniędzy, bez których nie możemy przystąpić do otworzenia warsztatów dla sprawności skautowych. Dlatego odzywamy się do wszystkich życzliwych z prośbą o przystępowanie do Komitetu Skautowego jako członkowie zwyczajni lub wspierający z obowiązaniem się do trzechletniej subskrypcji na rzecz Komitetu. Subskrypcja ta jest w dowolnej wysokości (co najmniej jednak 5 kor. rocznie — według uchwały Komitetu) i płacona w dowolnych terminach byle przed końcem każdego roku («dwa razy da, kto prędko!»).

Jesteśmy przekonani, że jeśli wszyscy życzliwi nam dopomogą, po trzech latach będziemy mogli wykazać się dobrymi owocami pracy.

Andrzej Małkowski.

SKŁAD SZTABU SKAUTOWEGO

w maju 1914 r.

Przewodniczący — *vacat*.Zastępca — *Mik. Kupski*, wil. »Stanisławowianka«,
za wodą.Pisarz — *Medard Kozłowski*, (urzęduje co wtorek od 6 do 7 wiecz.), tamże.Zastępca — *A. Kłaczyńska*.Komendant skautowy — *And. Małkowski* (urzęduje co wtorek od 5⁴⁰ do 6⁴⁰ wiecz.).Skarbniczka — *Fel. Heitzmanowa*, wil. »Japonia«,
ul. Stara Polana.Kierowniczka »Sklepu Skautowego« — *Okł. Żeromska* (urzęduje co wtorek od 6 do 6⁴⁰ wiecz.),
Bystre 2.Bibliotekarka — *A. Kłaczyńska*, wil. »Kujawianka«,
ul. Zamojskiego 11.Kierownik przemysłu skautowego — *Stan. Rasiński*,
wil. »Bezimienna«, ul. Chałubińskiego.Lekarz skautowy — *Dr. T. Mischke* (urzęduje dla
skautów co niedzielę od 3 do 4 pop.), ul. Krupówki.Lokal Komitetu Skautowego i Sklepu Skautowego
w Izbie Skautowej I Plutonu IZE. — Internat przy Szkole
Zawodowej, ul. Krupówki, Zakopane.Adres: — Komitet Skautowy,
Zakopane.

Adres na przekazy pieniężne: —

Komitet Skautowy,

F. Heitzmanowa,

Zakopane.

REGULAMIN KOMITETU SKAUTOWEGO.

1. Celem Komitetu jest współpraca z drużynowymi nad zorganizowaniem skautostwa. Prawne istnienie Komitetu i zakres jego działania są oparte na uchwale Wydziału »Sokoła« zakopańskiego z 29-go stycznia 1914 r. ¹⁾

2. Zwyczajnym członkiem Komitetu zostaje ten, kogo przyjmie Sztab na podstawie podpisanego oświadczenia, że: —

1) będzie czcił Boga i uczyni wszystko, ażeby na swoim stanowisku, czy swymi pracami służyć skutecznie Polsce (a przez to i ludzkości);

2) będzie codzień wyświadczał komuś przyjacielską usługę;

3) będzie starał się w miarę sił swoich pomagać skautom czy skautkom własnym przykładem i czynem.

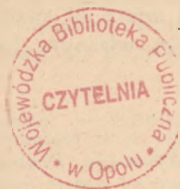
¹⁾ Wydział »Sokoła« powołuje do życia »Komitet Skautowy« i desygnuje doń drużów: Nieszczyńskiego, Pawlicę, Kupskiego i Kościuszyńskiego. Komitet Skautowy będzie miał prawo kooptowania dalszych członków, układania regulaminów dla swojej pracy i dla swoich agiend, stanowienia o terenie swego działania i t. d. Wydział »Sokoła« zatrzymuje sobie prawo komisji kontrolującej nad Komitetem, pozostawiając zresztą Komitetowi wszelką swobodę działania i rozwoju.

Wspierającym członkiem Komitetu może zostać ten, kto przyczynieniem się materialnym dopomoże w pracy Komitetowi i zostanie przyjęty większością głosów Sztabu.

3. W styczniu każdego roku ma się odbywać walne zebranie wszystkich członków Komitetu, które wybiera na rok następny przewodniczącego, pisarza i dwu członków do Sztabu Skautowego. Sztab musi zawiadomić (przez pocztę) członków Komitetu o walnym zebraniu na 10 dni przed terminem. Komplet walnego zebrania stanowi większość wszystkich członków Komitetu; uchwały zapadają większością obecnych. W razie niemożności zebrania kompletu, Sztab Skautowy obmyśli inną formę odbycia walnego zebrania.

4. Komendant skautowy zostaje mianowany przez Sztab Skautowy; nie składa on swego urzędu, jak inni członkowie Sztabu na każdym dorocznym walnym zebraniu, lecz po trzechletnim urzędowaniu i może być przez Sztab ponownie zamianowany. Sztab może większością $\frac{2}{3}$ głosów swoich członków zmienić komendanta skautowego.

5. Sztab Skautowy korzysta z praw przyznanych Komitetowi Skautowemu uchwałą z 29 stycznia 1914 r.

Kto chce zostać członkiem zwyczajnym Komitetu Skautowego, musi własnoręcznie wypełnić poniższe oświadczenie i przesać je pod adresem: — Sekretarz Komitetu Skautowego, Zakopane. — Kto chce zostać członkiem wspierającym, niech przekreśli oświadczenia, a podpisze jedynie zobowiązanie do trzechletniej subskrypcji.

Oświadczenie.

Niniejszym oświadczam,

1) że będę czcił(a) Boga i uczynię wszystko ażeby na moim stanowisku, czy mymi pracami służyć skutecznie Polsce (a przez to i ludzkości);

2) że będę codzień wyświadczał(a) komuś przyjacielską usługę;

3) że będę starał(a) się w miarę sił swoich pomagać skautom czy skautkom własnym przykładem i czynem.

W, dnia, 191... r.

(Podpis własnoręczny.)

Równocześnie proszę o wpisanie mnie w poczet członków Komitetu Skautowego w Zakopanem i obowiązuję się złożyć na rzecz Komitetu

w roku 1914 koron

» 1915 »

» 1916 »

W, dnia, 191... r.

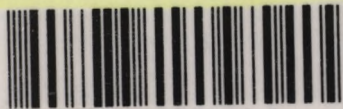
(Podpis własnoręczny.)

(Adres — wypełnić czytelnie)

Pieniądze należy przesyłać na ręce skarbniczki Komitetu: — Komitet Skautowy, F. Heitzmanowa, Zakopane.

Wojewódzka Biblioteka
Publiczna w Opolu

CM KEK 317561

000-317561-00-0